

ב"ל (תל אביב) 2140-10 - חוסני סולטאני נ' ביטוח לאומי

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ב"ל 2140-10
14 בפברואר 2013

לפני:

כב' הנשיאה - אפרת לקסר
נציג ציבור (עובדים) מר דב גרינברג
נציג ציבור (מעבידים) מר אלכס ליפשיץ

התובעים:

1. חוסני סולטאני
2. סומה סולטאני
ע"י ב"כ עו"ד יוסי אברהם

הנתבע:

המוסד לביטוח לאומי
ע"י ב"כ עו"ד אטי דקל

פסק דין

1. לפנינו תביעת התובעים להכיר בהם כתלויים בבנם, סולטאני אמיר ז"ל (להלן: "**המנוח**"), לפי סעיף 130(א)(3) לחוק הביטוח הלאומי, (נוסח משולב), תשנ"ה - 1995, (להלן: "**החוק**").

עוד מבוקש בתביעה לקבוע, כי הם זכאים לקצבת תלויים מהנתבע מיום מותו של המנוח - 19.3.09 ואילך.

2. העובדות שאינן שנויות במחלוקת:

א. התובעים הם הוריו של המנוח.

לתובעים שלושה ילדים נוספים, שבמועד הרלבנטי לתביעה שניים מהם, (מוחמד יליד 1991 ופאדי יליד 1993), התגוררו עמם.

ב. המנוח נהרג בתאונת עבודה שארעה לו ביום 19.3.09, (להלן: "**התאונה**").

ג. המנוח, יליד 1984, היה נשוי עובר לתאונה ואב לקטין. הוא עבד מחודש אוגוסט 2004 כקבלן בניין ושיפוצים עצמאי במסגרת שותפות ששמה היה "סולטאני חוסני את אמיר", (להלן: "**השותפות**"), שהיתה על שמו ועל שם התובע.

כחודש לפני התאונה, התחיל המנוח גם לעבוד כשכיר אצל הקבלן מוניר שחאדה,

עמוד 1

ובמסגרת זו ארעה לו התאונה.

ד. לאחר מותו של המנוח, הגישו התובעים לנתבע תביעה ל"תשלום גמלה לתלויים
בנפגע עבודה" ותביעתם נדחתה.

3. עיקרי טענות התובעים:

סעיף 130(א)(3) לחוק קובע שתי חלופות שדי בהתקיימות אחת מהן כדי להכיר בתובעים
כתלויים במנוח.

לטענת ב"כ התובעים, הוכח שהתובעים נכנסים לגדר החלופה הראשונה שעניינה - הורים
שעיקר פרנסתם היתה על המנוח:

א. בשנים הסמוכות לתאונה, השותפות הרשומה על שם התובע ועל שם המנוח, נוהלה
בפועל על ידי המנוח בלבד והוא היה הרוח החיה בה.

התובע, שהדריך את המנוח בראשית דרכו בשותפות, התעייף מהעבודה הפיזית הכרוכה
בעבודות בניין ושיפוצים והוא העביר את ניהול ותפעול השותפות לידי של המנוח. המנוח
עבד, תפעל וניהל את השותפות בעצמו ללא סיוע מצד התובע.

יחד עם זאת, התובע קטף את פירות עמלו של המנוח, התקיים מהם ואף קיים את
משפחתו מהם. הכנסת המנוח והכנסת התובע נרשמו ברשויות המס כהכנסת שותפים,
זאת למרות שלטענת התובע, הוא לא עבד ולא היה פעיל בשותפות.

כך התאפשר לתובע לטענתו לעבוד בעבודה ציבורית, כיועץ ראש העיר טירה לענייני
תלונות הציבור, ללא קבלת שכר.

לאחר מותו של המנוח נסגרה השותפות. גם בכך יש לטענת התובע, כדי ללמד שבעליה
האמיתיים של השותפות היה המנוח ולכן, עם מותו, נסגרה השותפות.

ב. לטענת התובעים, הוכח שהמנוח נהג להפקיד כספים בסכום של כ - 5,000 ₪ בחודש
בממוצע בחשבון הבנק של התובעת, או בעצמו או באמצעות התובעת.

הפקדות אלה בוצעו ללא קשר לפעילות השותפות ונועדו לתמוך בתובע ובתובעת.

ג. המנוח עבד בעבודות נוספות, (חוץ מעבודת השיפוצים), עליהן לא דיווח לרשויות.
לפיכך, יכל היה המנוח לתמוך בתובעים בסכומים העולים על הכנסותיו המדווחות
לנתבע ולמס הכנסה מהשותפות.

ד. בשלושת החודשים שקדמו לתאונה, היה חלקו של המנוח בפרנסת התובעים בשיעור
של 77%, כך שהוא נשא בעיקר פרנסתם.

בתמיכה לטענות התובעים הוגשו התצהירים הבאים:

א. תצהיר כל אחד מהתובעים.

ב. תצהירו של מר אילן לוריא, מנהל חברת אלפא דיור - חברה קבלנית לביצוע עבודות בניה ושיפוצים, שעובר לתאונה שכר את שירותי השותפות כקבלני משנה.

ג. תצהירו של מר שביטא אחמד, במועד הרלבנטי לתביעה, היה מהנדס בחברת בנייה, (מיצר לפיתוח), ועבד מול השותפות במעמדה כקבלן משנה.

ד. תצהירו של מר חנוכה פאשה, במועד הרלבנטי היה מנהל עבודה בחברת בניה, (חברת מיצר לפיתוח), שהתקשרה עם השותפות כקבלן משנה.

ה. תצהירו של מר אברהים טאיע מחאמיד, קבלן בנין מורשה, ששכר את שירותי השותפות כקבלן משנה בין השנים 2008 עד 2009.

המצהירים נחקרו על תצהיריהם.

4. עיקרי טענות הנתבע :

לא הוכח שעיקר פרנסתם של התובעים היתה על המנוח:

א. הכנסות התובעים מעבודתם היו גבוהות יותר מהכנסות המנוח מעבודתו בשותפות.

התובעת דווחה כעובדת שכירה בטירה בתפקיד סייעת והתובע דיווח על עצמו כעצמאי שעבד עם בנו בשותפות.

ב. התובע לא דיווח לרשויות, (לנתבע ולמס הכנסה), על הפסקת פעילותו בשותפות, הגם שדיווח זה היה מזכה אותו ואת המנוח בתשלום דמי ביטוח ומס הכנסה מופחתים. היעדר הדיווח כאמור תומך בגירסה שהתובע המשיך לעבוד בשותפות גם בשנים שלפני התאונה.

ג. לא הובאו ראיות בתמיכה לטענה, כי המנוח העביר לתובעים תשלומים חודשיים שנעו בסביבות ₪ 5,000 לחודש.

בתמיכה לטענות הנתבע, הוגשו שתי תעודות עובד ציבור, של מר אלבז מני, מנהל מחלקה בכיר במחלקת גבייה, (להלן: "**מר אלבז**").

מר אלבז לא נחקר על תעודות עובד הציבור. ב"כ התובע ויתר על חקירתו, (עמ' 8 לפרו' שורות 16 עד 17).

5. סעיף 130(א) לחוק קובע כדלקמן:

"130. (א) אלה בגדר תלויים במבוטח לענין סימן זה:

(1) אשתו בשעת מותו;

(2) ילדו כמשמעותו בסעיף 238;

(3) הורים שעיקר פרנסתם על המבוטח וכן הורים שאינם מסוגלים לכלכל עצמם והמוסד אישרם כתלויים תלות מלאה או חלקית, מאחר שלדעתו שורת הצדק מחייבת זאת; בפסקה זו, "הורה" - לרבות הורה מאמץ לפי חוק האימוץ, הורה המוכיח אימוץ על ידי פסק דין של בית משפט מוסמך והורה חורג; ...".

הבחינה הנדרשת כמענה לשאלה אם פלוני נחשב תלוי במבוטח היא עובדתית וצריכה להיבחן לגופה, בכל מקרה על פי נסיבותיו.

נטל הראיה להראות, כי פלוני היה תלוי של מבוטח מנוח, הוא על אותו פלוני, (עב"ל (ארצי) 34912-04-11 וואנג זילינג נ' המוסד לביטוח לאומי, (27.11.2012).

כבר נפסק, כי סעיף 130(א)(3) כולל שני קריטריונים שונים ונפרדים לזכאות, ודי בקיומו של אחד מהם כדי להיכלל בגדר הזכאים לקצבת תלויים:

"ואכן מלשון הסעיף עולה כי מדובר בשני קריטריונים שונים ונפרדים לחלוטין: האחד "הורים שעיקר פרנסתם על המבוטח" והשני "הורים שאינם מסוגלים לכלכל עצמם...". (עב"ל 69/96 המל"ל - איזדין, פד"ע לה 283).

את ענין התלות בודקים לפי השאלה אם עיקר פרנסתו של פלוני היתה על הנפטר. הפרשנות שניתנה למונח "עיקר" היא - כקרובה יותר ל"כל", כך שאין די במרבית, (עב"ל (ארצי) 69/96 **המוסד לביטוח לאומי - גרי איזדין** פד"ע ל"ה 283).

כאשר נמדדת יכולתו של אדם לכלכל עצמו, אין למדוד זאת לפי "רמת שכרו" או לפי גובה הכנסותיו מעסק או מרכוש, כי אם לפי יכולתו הוא. היותו של אדם בלתי מסוגל הוא פונקציה של מגבלות מפאת גיל או מפאת ליקוי גופני נפשי או שכלי (ראו: דב"ע (ארצי) ל"ג/156-0 **אלול מרסל ואח' - המוסד לביטוח לאומי**; פד"ע ו' 270).

בעניינו, מבקשים התובעים להיכנס לגדרה של החלופה הראשונה וטוענים, כי עיקר פרנסתם

הייתה על המנוח.

6. לאחר שנתנו דעתנו לטענותיו של כל צד ולתשתית הראייתית שהונחה לפנינו, שוכנענו, כי יש לדחות את התביעה. התובעים לא הוכיחו שעיקר פרנסתם היתה על המנוח.

7. עובר לתאונה, הכנסתם המדווחת של התובעים לנתבע עלתה על הכנסתו המדווחת של המנוח לנתבע.

במועד הרלבנטי לתביעה עבדה התובעת כעובדת שכירה, בתפקיד סייעת לחינוך מיוחד בטירה, (עמ' 11 לפרו' שורות 6 עד 7).

התובע במועד הרלבנטי דיווח על עצמו כעצמאי, שעבד עם בנו המנוח בשותפות.

המנוח עבד כעצמאי בשותפות במועד הרלבנטי.

כחודש לפני התאונה, (מיום 15.2.09 ועד ליום 19.3.09), כמצוין בתעודת עובד הציבור, הוא עבד גם כשכיר אצל הקבלן מוניר שחאדה.

מתעודות עובד הציבור של מר אלבז עולה התמונה הבאה ביחס לגובה הכנסתם של התובעים ושל המנוח מעבודותיהם:

א. לגבי שנת 2008 :

התובע דיווח על הכנסה בסך כולל של 36,084 ₪ .

התובעת דיווחה על הכנסה בסך כולל של 40,306 ₪ .

סך הכנסתם של התובעים לשנת 2008 עמדה על 76,390 ₪ .

לעומת התובעים, המנוח דיווח על הכנסה בסך כולל של 36,084 ₪ בלבד לשנת 2008.

הכנסתו זו נופלת בהרבה מהכנסתם של התובעים, (פער של 40,306 ₪).

ב. לגבי שנת 2009 - חודשים ינואר, פברואר ומרץ 2009, (החודש בו ארעה למנוח התאונה):

התובע דיווח על הכנסה בסך כולל של 19,299 ₪.

ביחס לתובעת, עולה מתעודת עובד הציבור כי טרם התקבלו עבורה נתונים לשנה זו, אך בכתב התביעה מצוין כי הכנסתה החודשית הממוצעת עמדה אז על 2,770 ₪, (סעיף 20 לכתב התביעה), כך שהכנסתה עד לחודש מרץ 2009, (כולל), עמדה על 8,310 ₪.

לפיכך, סך הכנסתם של התובעים לחודשים אלה היתה **27,609 ₪**.

לעומת התובעים, הכנסתו המדווחת של המנוח במעמדו כעצמאי לתקופה זו היתה **12,822 ₪**.

על הכנסותיו של המנוח כשכיר, (אצל הקבלן מוניר שחאדה), שם עבד המנוח לכל היותר כחודש טרם התאונה, לא קיבל הנתבע נתונים וגם לא הוצגו נתונים בנדון על ידי התובעים, (יצוין כי לטענת התובעים, המנוח עבד שם מספר ימים בלבד עובר לתאונה, סעיף 8 לסיכומים).

הכנסתו המדווחת של המנוח לשנת 2009 מהשותפות, (עד מועד התאונה) נופלת מהכנסתם של התובעים, (פער של 14,787 ₪).

לאור נתוני ההכנסה כאמור של התובעים לעומת זו של המנוח, עולה שעיקר פרנסתם של התובעים לא היתה כלל מהמנוח.

8. הוכח שהתובע המשיך ליטול חלק פעיל בשותפות, גם לפני התאונה שארעה למנוח.

ב"כ התובעים טען, כי בשנים שלפני התאונה, השותפות נוהלה בפועל על ידי המנוח בלבד והתובע רק נהנה מפירותיה.

לא מצאנו לקבל גרסה זו. התעוררו לגביה סתירות ואי דיוקים:

א. בעדותו של התובע לפנינו הוא טען בהתחלה שמראשית הקמתה של השותפות הוא לא עבד בה ולא נטל בה כל פעילות.

כך בעמ' 13 לפרו' שורות 4 עד 5 :

"ש.אני שואלת על השנה הראשונה. מה היה בשנה הראשונה?"

ת.לא עשיתי כלום. הבן היה משתף אותי במה שקורה בעסק."

בהמשך עדותו הוא שינה את גרסתו זו וטען, כי בשנותיה הראשונות של השותפות, הוא כן עבד בה, (5 ימים בשבוע, עמ' 13 לפרו' שורות 27 עד 29) והפסיק לעבוד בשותפות רק בשלוש השנים שקדמו לתאונה, (עמ' 13 לפרו' שורות 24 עד 25).

ב. בהתייחס לשלוש השנים שקדמו לתאונה טען התובע, כי **"אפילו דקה לא הייתי בעסק באותן 3 שנים"**, (עמ' 14 לפרו' שורה 17). עדות זו אינה מתיישבת עם עדותם של עדי התובעים.

כך למשל, מר אילן לוריא, מנהל חברה קבלנית לביצוע עבודות בניה, ששכר את שירותי השותפות כקבלן משנה, העיד שהתובע היה האיש הדומיננטי בשותפות בשנת 2007, (עמ' 3 לפרו' שורות 11 עד 14 ושורה 17).

גרסה זו עומדת בסתירה לגרסת התובע, שלדידו כבר מחודש מרץ 2006, לא נטל כל פעילות בשותפות.

מעדותו של מר לוריא עולה, כי לא רק שהתובע עבד בשותפות אלא שהוא גם היה הדמות הדומיננטית בה בשנה זו.

גם לגבי פעילותו של התובע בשנת 2008 בשותפות, מעיד מר לוריא,

עמ' 3 לפרו' שורות 23 עד 29:

"ש.אתה יודע מה עשה חוסני ב - 2008 בשותפות?"

ת.הוא היה ברקע. הוא ביקר באתר. העבודה נמשכה בערך משהו בסביבות 7-8 חודשים. הוא היה מבקר באתר. הוא היה שם כמה פעמים. הוא לא פיקח על הפועלים. אמיר פיקח עליהם. חוסני בא לביקורת פעם אחת רצינו להתייעץ איתו בנוגע למשהו טכני בנוגע לגג הרעפים ורצינו להתייעץ איתו ביחד עם האדריכל ומהנדס העסק. עוד איזה פעם או פעמיים הוא הגיע בלי שום סיבה. בא פשוט כדי לבקר ולראות שהכול בסדר."

הוכח, כי התובע גם הסיע מידי פעם את הפועלים לאתרי הבנייה, (עדות אברהם מחמיד, עמ' 5 לפרו' שורות 21 עד 22), זאת בהבדל מגרסת התובע לפיה בשנים הסמוכות לתאונה, הוא לא סייע בהסעת הפועלים ובנו עשה זאת, (עמ' 12 שורות 22 עד 24).

מעדויות אלה עולה שגם בשנים הסמוכות לתאונה, התובע היה מעורב בעבודת השותפות.

גם אם נוכחותו באתרי הבנייה פחתה, עולה מהעדויות שהוא המשיך לפקוד את האתרים, פיקח וביקר את העבודה, תוך שהיו מתייעצים עמו ושומעים את חוות דעתו.

ג. חלק מעדי התובעים כלל לא ידע להשיב באשר למעורבות או אי מעורבותו של התובע בעבודת השותפות ולא היה בעדותם כדי לתמוך בגרסת התובע בנדון.

כך למשל העיד מר שביטה אחמד, עמ' 6 לפרו' שורות 21 עד 25 :

"ש. אתה יודע אם הוא עבד או לא עבד פיזית?

ת. אני לא יודע. אני לא הולך אחריו.

ש. האם אתה יודע אם עסק בתכנון שפוצים או חתם על חוזים?

ת. לא ידוע לי."

ועדותו של מר חנוכה פשה, עמ' 8 שורה 5 :

"ש. מה אתה יודע על עבודתו של חוסני בשותפות?

ת. אין לי מושג. לא נכנסתי לפרטים אף פעם. אמיר היה באתר מולי. חוסני היה מגיע פעם ב... הוא היה מגיע לראות את הפועלים שלו."

שוכנענו שלא לקבל את הטענה, כי התובע לא עבד בשותפות ולא היה פעיל בה בשנים הסמוכות לתאונה.

ד. התובע לא דיווח לנתבע או למס הכנסה על הפסקת פעילותו בשותפות כנטען על ידו. זאת למרות, שדיווח על כך, כפי שמציין הנתבע, היה מזכה אותו ואת בני משפחתו בדמי ביטוח ומס הכנסה מופחתים.

ויודגש, לשותפות היה רואה חשבון, שלטענת התובע, ידע כי הוא אינו עובד/פעיל בשותפות, (עמ' 15 לפרו' שורות 1 עד 2).

גם בממצא זה יש כדי לעורר ספק בגרסת התובע, לפיה לא נטל חלק פעיל בניהול

השותפות בשנים הסמוכות לתאונה.

הספק כאמור מתחזק, לאור אי זימונו של רואה החשבון למתן עדות בהקשר זה, בתמיכה לגירסתו של התובע, (עמ' 20 לפרו' שורה 7).

טענת התובע, כי בשנים הסמוכות לתאונה הוא עסק בעבודה ציבורית ללא קבלת שכר כיועץ ראש העיר טירה לענייני תלונות הציבור וכי עיסוק זה לא הותיר לו זמן לפעילות בשותפות, (סעיף 3 לכתב התביעה וסעיף 50 לסיכומי התובעים), לא הוכחה.

ראשית, טענה זו לא קיבלה כל ביטוי בתצהירו של התובע. התובע גם לא העלה טענה זו בחקירתו בפני חוקר הנתבע, (מוצג נ/2).

בנוסף, לא הובאה כל ראיה אובייקטיבית בתמיכה לה. לא הובאו עדים או אסמכתאות שיש בהם כדי להעיד על היקף פעילותו הציבורית של התובע ותדירותה.

לא מצאנו לקבל גם את טענת ב"כ התובעים לפיה סגירת השותפות לאחר מותו של המנוח מוכיחה, כי המנוח הוא שניהל ועבד בשותפות ולא התובע.

בשונה מטענת ב"כ התובעים, הוכח בפנינו כי הסיבה לסגירת השותפות היתה קשיים כלכליים בהם היתה נתונה השותפות או העדר ביקוש לעבודות מצד לקוחות, או כפי שניסח זאת התובע "העבודה הייתה חלשה", וזאת עוד לפני מותו של המנוח.

זוהי הגרסה הראשונה שמסר התובע, בחקירתו אצל חוקר הנתבע, (ולא הגרסה המאוחרת שהועלתה בהליך שלפנינו):

"... העבודה הייתה חלשה וארבעה ימים לפני שאמיר ז"ל נהרג עבר לעבוד כשכיר אצל שחאדה עבד 4 ימים עד שנהרג בתאונה".

(מוצג נ/2, עמ' 1 שורות 8 עד 11)

"בתקופה האחרונה 3 חודשים לפני פטירתו העסק היה חלש לכן הלך גם לעבוד שכיר. (מוצג נ/2, עמ' 3 שורות 19 עד 20)

לגרסת התובע בפני חוקר הנתבע יש ליתן משקל רב יותר מהגרסה המאוחרת.

בעדותו לפנינו התבקש התובע להתייחס לקשייה הכלכליים של השותפות, אך בתגובה השיב ש"אין לי מספרים כל כך מדויקים אבל תוכלי לשאול את רואה החשבון של העסק", (עמ' 15 לפרו' שורות 26 עד 28).

התובעים כאמור, לא זימנו את רואה החשבון למתן עדות בתמיכה לגירסתם. אי הזמנתו פועלת לרעתם.

9. גם אם למנוח היו הכנסות נוספות שהוא לא דווח עליהן לרשויות, אין בנתון זה כשלעצמו כדי להוכיח שעיקר פרנסתם של התובעים הייתה על המנוח.

התובע העיד, כי למנוח היו הכנסות נוספות לא מדווחות, ממכירת גרזאות וסחר במכוניות וכך התאפשר לו לסייע לו ולתובעת בסכומים העולים על הכנסותיו המדווחות לרשויות מהשותפות, (עמ' 16 לפרו' שורה 24).

גרסה זו עלתה לראשונה בשלב ההוכחות ולא נטענה ולו ברמז בתצהירי התובעים או קודם לכן. התובעים אף לא חלקו על האמור בתעודת עובד הציבור ששיקפה ופרטה את הכנסותיו של המנוח עובר לתאונה, (הם ויתרו על חקירת נותן התעודה).

אפילו נניח שלמנוח היו הכנסות גבוהות יותר ממה שדיווח עליהן לנתבע ולמס הכנסה, הרי שלא הובאו ראיות ביחס למקורן של אותן הכנסות, מלבד טענה בעלמא של התובע, כאמור בשלב ההוכחות.

התובעת, אמו של המנוח, העידה כי ככל הידוע לה, המנוח עבד רק בשותפות למעט החודש האחרון לפני מותו, אז עבד גם כשכיר במקום נוסף. לא ידוע לה על מקורות הכנסה נוספים/אחרים, (עמ' 19 שורות 26 עד 29).

אין בטענת התובע שנטענה בעלמא, על הכנסות נוספות של המנוח ממכירת גרזאות וסחר במכוניות, כדי להצביע על כך שעיקר פרנסתם של התובעים היתה על המנוח.

10. אפילו נקבל את טענת התובעים שהמנוח נהג להפקיד כספים בסכום של כ - 5,000 ₪ בחודש בממוצע בחשבון הבנק של התובעת, אין בכך כדי להצביע על כך שעיקר פרנסתם של התובעים היתה על המנוח.

מעיון בתדפיסי חשבון הבנק של התובעת שצורפו לכתב התביעה, עולה כי אכן בוצעו בחשבון הבנק שלה הפקדות, חלקן על ידי המנוח וחלקן על ידה.

ביחס להפקדות שבצעה התובעת באופן עצמאי, (כשפעולה זו מכונה בתדפיס העובר ושב שלה כ"הפקדה לעצמי"), אין כל ראיה אובייקטיבית לכך שמדובר בכספים שניתנו לה דווקא על ידי

המנוח. כאמור לעיל, שוכנענו, כי גם התובע המשיך לקחת חלק פעיל בשותפות עד התאונה.

מתדפיס חשבון העובר ושב של התובעת עולה גם, כי בוצעו הפקדות בחשבון הבנק שלה על ידי התובע בעצמו, (ראה תדפיס הבנק, נספח ח'3 לכתב התביעה, בהתייחס ליום 26.7.08, שאז הפקיד התובע סך של 5,000 ₪ בחשבונה).

מעיון בתדפיסי חשבון עובר ושב של התובעת, (נספחים ח'1 עד ח'5 לכתב התביעה), לגבי הפקדות שביצע המנוח בחשבונה, עולה התמונה הבאה:

א. ביום 30.1.08 בוצעה על ידי המנוח הפקדה בסך של 5,000 ₪ בחשבון הבנק שלה.

ב. ביום 31.1.08 בוצעה על ידו הפקדה בסך של 8,000 ₪ .

ג. ביום 19.5.08 בוצעה על ידו הפקדה בסך של 6,000 ₪ .

ד. ביום 23.7.08 בוצעה על ידו הפקדה בסך של 7,000 ₪

ה. ביום 31.8.08 בוצעה על ידו הפקדה בסך של 5,000 ₪ .

ו. ביום 23.9.08 בוצעה על ידו הפקדה בסך של 3,600 ₪ .

התובעת טענה בעדותה, כי מקור ההפקדות היה מרווחי השותפות, (עמ' 19 לפרו' שורות 12 עד 13). זאת בשונה מגרסת התובע שטען, כי ההפקדות היו ללא קשר לפעילות השותפות ובנפרד ממנה, (סעיף 74 לסיכומי התובעים).

מנתונים אלה עולה כי בשנת 2008, בחודשים ינואר, מאי, יולי, אוגוסט וספטמבר המנוח הפקיד בחשבון התובעת סכומים שנעו בין 3,500 ₪ לחודש עד 7,000 ₪, (כשבחודש ינואר 2008 הוא הפקיד בחשבונה סך של 13,000 ₪) .

לגבי שנת 2009, (חודשים ינואר, פברואר ומרץ), מעיון בתדפיס דו"ח חשבון העובר ושב של התובעת, (נספחים ט'1 וט'2 לכתב התביעה), לא מצוין שהמנוח הוא שביצע את ההפקדות בחשבון הבנק שלה.

יש לזכור, לענין סעיף 130א(3) לחוק, שהפרשנות שניתנה למונח "עיקר" פרנסתם היא קרובה יותר ל"כל" פרנסתם. ההפקדות כאמור בחשבון התובעת אין בהן כדי להוכיח דרגה זו של נשיאה בעול פרנסת התובעים על ידי המנוח.

11. בתביעה שהגישו התובעים לנתבע לקצבת שארים, הם לא ציינו כי הם היו תלויים במנוח ובעשותם כן הם גילו את דעתם בענין הנדון.

מחקירתו של התובע בפני חוקר הנתבע עולה, כי התובע לא ציין בתביעתו לקצבת שארים כי הוא והתובעת היו תלויים במנוח. חוקר הנתבע ביקש מהתובע ליתן הסבר לכך.

מפאת חשיבות הדברים נצטט את תשובתו בנדון, (מוצג נ/2, עמ' 4 שורות 4 עד 10):

"ש. בתביעה לקצבת שארים לא ציינתם כי אתם תלויים במנוח מדוע?

ת. אגיד לך את האמת אנחנו התביישנו ולא ידענו וגם אנחנו עכשיו ביחסים לא טובים עם אשתו של אמיר. היא עברה לגור בבית של אבא שלה בטירה ומכרה את הבית בו הייתה גרה עם אמיר וזה לא לרוחינו."

העובדה שהתובעים עצמם לא ציינו בתביעתם לקצבת שארים, כי הם היו תלויים במנוח, מלמדת שהם לא ראו את עצמם כתלויים בו.

12. לאור כל האמור לעיל, נקבע בזאת כי התובעים לא הוכיחו כי הם היו תלויים במנוח וכי עיקר פרנסתם היה עליו.

התביעה נדחית.

אין צו להוצאות.

ניתן היום, ד' אדר תשע"ג, (14 בפברואר 2013), בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.

**מר אלכס ליפשיץ
נציג ציבור
(מעסיקים)**

**אפרת לקסר -
נשיאה
בית הדין האזורי
לעבודה
תל אביב - יפו**

**מר דב גרינברג
נציג ציבור (עובדים)**